

Onur Ayının Ardından, Yükselen Homofobi ve Devrim İhtiyacı

19.07.2021 • Güncel Müdahaleler, LGBTQ+ • Yeni Komünizm

Editörün notu: Aşağıdaki yazı geçtiğimiz ayda (her yıl Haziran ayının son haftası) dünya çapında eylemlere ve baskılara sahne olan Onur Ayı'nda yaşanan gelişmeler ve kapitalist-emperyalist sistem içerisinde LGBTQ bireylerin tam kurtuluşunun neden mümkün olmadığına dair yazılmış bir okur mektubudur.

Her sene tarihsel olarak; 28 Haziran 1969'da New York, Greenwich Village'da gerçekleşmiş ve cinsel azınlıkların sistem tarafından uygulanan baskıya ilk başkaldırısı olarak kabul edilen Stonewall ayaklanmalarının yıl dönümüne kutlanılan Onur Ayı (Pride) bu yılda dünyanın dört bir yanında LGBTI+ bireyler ve ilerici kesimlerce kutlandı. Ve her sene olduğu gibi heteronormatif patriarkal düzenden beslenen ve bu sebeple onun devam ettiricisi rolünü üstlenen kapitalist emperyalist sistem ve sistemin savunucusu gerici, dünyanın dört bir yanında nefret dolu eylemlerde ve söylemlerde bulunmaktan geri durmadılar.

2021 Onur Ayı öncesi halihazırda sistematik olarak gerek iktidar sahipleri gerek gerici bireyler tarafından uygulanan LGBTI+ ve kadın düşmanı uygulamalar zaten iyice ayyuka çıkmıştı.

Bu dünyanın dört bir yanında tezahür etmekteydi; örneğin, Polonya 2020'nin Ekim ayında anayasa mahkemesi kararı ile kürtajı neredeyse tümüyle yasakladı 2021 Ocak ayında yasanın resmen yürürlüğe sokulmasının ardından kitleler sokağa döküldü. Mayıs ayı ortasında da benzer bir şekilde ABD'nin Mississippi eyaletinde faşist Cumhuriyetçilerin desteklediği bir yasayla 1973 tarihli *Roe v. Wade* kararı ile güvenceye alınan kürtaj hakkı, kırk sekiz yıl sonra tekrar tartışmaya açıldı. Yine ABD'de Arkansas'da, geçtiğimiz Nisan ayında Cumhuriyetçilerin oylarıyla trans bireylere hormon tedavisini yasaklayan yasa eyalet meclisi tarafından onaylandı

ve Arkansas ABD’de trans gençlere yönelik hormon tedavisini yasaklayan ilk eyalet oldu.

Türkiye’de de halihazırda (örneğin bkz: <http://yenikomunizm.com/fasizm-din-homofobi/>) sistematik bir biçimde uygulanan nefret söylemleri ve sindirme politikaları onur yürüyüşlerinden hemen önce vites arttırdı. LGBTI+ topluluklarının Onur Ayı kapsamında onur yürüyüşü düzenlemek için yaptıkları başvuru İstanbul Valiliği tarafından reddedilirken faşist iktidarın basın organlarından olan Akit bu haberi okurlarına “İstanbul Valiliğinden eşcinsel sapkılara ret!” başlığı ile duyurdu. Bu ret kararı üzerine 26 Haziran günü Taksim’de düzenlenen Onur Yürüyüşünde 20’den fazla kişi faşist iktidarın kolluk güçlerince, insanlık dışı şartlarda göz altına alındı. Beyoğlu kaymakamlığı art niyetli bir şekilde toplanmaya saatler kala yürüyüşü yasaklarken, gerekçe olarak yürüyüşün “anayasal düzene, genel sağlığa ve genel ahlaka aykırı olabileceği” ni söyledi. Haber takibi yapan Fransız Haber Ajansı (AFP) foto muhabiri Bülent Kılıç’a yere yatırılarak ters kelepçe takıldı. Türkiye Gazeteciler Sendikası, Kılıç’ın boğazına basılarak nefessiz bırakıldığını söyledi. Manidar bir şekilde, polis tarafından yere yatırıldığı sırada Kılıç’ın “Nefes alamıyorum” söylemi George Floyd olaylarını hatırlatarak, gırtlığımızı yapışan bu sistemin bir dünya sistemi olduğunu ve bu sebeple enternasyonalizm ilkesinin vazgeçilmez olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Gerçek Bir Çözüm İçin Devrimin Gerekliliği

Geride bıraktığımız Onur Ayında yaşanan bu hadiseler dikkatli bir şekilde ele alındığında bir kez daha mevcut sistemin patriarkal düzene göbekten bağlı olduğu ve sürekli bu safta yer alırken ne kadar zalimleşebileceğini gözler önüne sermiştir. Bu durumda tekrar altını çizmek gerekir ki mevcut düzen içerisinde LGBTI+ bireylerin ve kadınların özgürleşmesi mümkün veya sürdürülebilir değildir. Burjuva toplumunda cinsel ve romantik neredeyse bütün ilişkiler, erkek egemen ideolojinin ve patriarkal düzenin yansımasıdır. Kapitalist emperyalist sistemin dokusunda yer alan heteronormatif patriarkal düzen ve bu düzenin dinamikleri, her ne kadar “ilerici” gözükseler dahi burjuva demokratik sistemlerin varlıklarını sürdürebilmeleri için vazgeçilmezdir ve bu nedenle mevcut sistem alaşağı edilmeden patriarkal düzen de alaşağı edilemez. Aynı cinsiyetten bireylerin mevcut ilişkilerinin, şu an egemen, aile ve cinsel ilişkilerin hâkim ideolojisi olan, kadınları ve LGBTI+ bireyleri baskı altına alan patriarkanın sınırlarına

hapsolduğunu ve bunun dışında varolmasının mümkün olmadığını anlamak oldukça önemlidir.

Bu ilişkilerin dahi belli elementleri Patriarka'nın kalıntılarını içinde barındırır. Örneğin lezbiyenlik, sınıflı toplumlarda kadınların baskı altında tutulmasına karşı farklı anlamlarda siyasi bir cevap niteliği taşısa da tek başına bu baskı sorununa kökten bir çözüm getirmez. Bu nedenle LGBTI+ bireylerin haklı öfkesi devrimin muazzam bir gücü olarak açığa çıkmalıdır. Aksi takdirde mücadele, burjuva ufkunu aşamayan, kısır, reformist bir döngüye hapsolmaya mahkûmdur.

Bu hayati noktanın altını bir kez daha çizmek adına yeni komünizm'in mimarı Bob Avakian'dan bir alıntı yaparak bitirmeyi uygun görüyoruz.

“Sosyalist devrimin gerçekleşmesi ve komünizme ulaşmamızla birlikte, özel mülkiyetin varlığından beri toplumsal ve cinsel ilişkileri ezen ve bunları bozan, kadınları değersizleştiren binlerce yıllık köleleştirmeden insanlar ilk defa gerçek anlamda ve dünya çapında kurtulacaklardır. Pek çok anlamda ve özellikle erkekler açısından kadın meselesi, bu sorunun tamamen ortadan kaldırılması ile, şu anda var olan mülkiyet ilişkilerini, toplumsal ilişkileri ve buna tekabül eden kadınları (belki “sadece birazını”) köleleştiren ideolojiyi muhafaza etmek arasındaki bir meselesidir ve bu durum ezilenler arasında kritik önemdedir. Bu, tüm baskıyı ve sömürüyü ortadan kaldırmak -ve toplumdaki sınıfsal ayrımlara- son vermek için savaşmak ile son tahlilde bu duruma ilişkin kendi payını bulabilmek arasındaki ayrım çizgisidir.” (Yeni Program Taslağı syf.107)

Eşcinsellik Konusunda Yeni Taslak Programındaki Konumumuz Üzerine